

Vychází 1., 10., 20.
každého měsíce o 10.
hodině. Expedici se
nachází u Roberta
Veita v Nových ale-
jích č. 116.

DALIBOR.

Předplácí se: čtvrtl.
1 zl., půll. 2 zl.,
celor. 4 zl. rak. č.
S poštou: čtvrtl. 1 zl.
15 k., půll. 2 zl. 30 k.,
cel. 4 zl. 60 k. r. č.

Hudební časopis s měsíční notovou přílohou.

Odpovědný redaktor:
Emanuel Meliš.

Nakladatel:
Robert Veit.

Язык слованскэго народа.

Jazyk slovanského národa. *)

Посвѣтен,	Posvátén,
Памѣтен,	Památén,
Звучен; —	Zvučen; —
Либезен,	Libezen,
Витѣзен,	Vítězen,
Учен.	Učen;
Пѣни ве маю	Pění ve máji
Славика в гаю	Slavíka v háji
Подобен је,	Podoben je,
Жалобный-ли в дали	Žalobný-li v dáli
Оглас его скáлы	Ohlas jeho skály
Одражею.	Odrážejí.
Еще розвие се,	Ještě rozvíje se,
Краснѣй' розвие се	Krásněj rozvíje se
К подиву всѣм.	K podivu všem.
Он поване ве мѣр	On povane ve mír
Як либезный зэфир,	Jak líbezny Zefyr,
Нѣжности плн,	Něžnosti pln,
В радостнем выквѣтѣ,	V radostném výkvětě,
Слованом на свѣтѣ	Slovanům na světě
Ку слáвѣ дán.	Ku slávě dán.

Ф. J. Ъзбера.

F. J. Jezbera.

Josef Theodor Krov.

Stručný životopis podává redaktor.

(Dokončení.)

Tato zpráva nedala mně pochybovati, že mně má
vlast otevřena jest. Spěchal jsem k c. k. rakouskému

*) Jak výhodno by to pro Slovany bylo, kdyby stej-
ného písma užívali, ukazují tyto verše, jimiž, —
jsou-li jen kyrilicí (písmem slovanským) psány, —
každý Slovjanin buď si Bulharin, Srb neb Slovinec;
Rus, Lech neb Lužičan snadno porozuměti může.

NB. Я=ja; ы=y; ю=ji; ѣ=j; ш=šť (polsky
szcz); c před ѣ (ě) jako ś. Ostatního se každý
sám dovtípí.

vyslanství v Londýně, kdež má žádost milostivě vysly-
šena byla, začez ještě jednou své srdečné díky sklá-
dám. Nyní snil jsem dnem i nocí krásný sen
avšak všechny tyto sladké sny byly v nivec uvedeny .
. To jest původ a historie této písně!
Nyní jak Bůh žádá! Amen.

Josef Th. Krov.

Nebude snad od místa, podáme-li také úsudek Dra.
A. Springera o písni husitské, jež v časopisu „Deutsches
Museum“ r. 1852 podal. Praví o ní takto: Husitská
píseň je co do dějepisu umění podivu hodný příklad
mystifikací, která však nikoliv z úmyslného podvodu
nepovstala, nýbrž lehkověrností a co do dějepisu umění
nevzdělaností většího hudebního obecnstva sama sebou
vznikla. Na tomto politickém válečném zpěvu není nic
husitského, než jen titul, a týž nepochází z 15. sto-
letí, nýbrž z roku 1831. Způsob však, jak se tato
moderní píseň u víře lidí poznenáhla na husitskou píseň
přetvořila a ve 20. letech skutečnou národní písní se
stala, je velmi důležitá pro dějiny vzniku národního
zpěvu vůbec. V polovici třiceti let dostala se píseň
tato do českého, vlastenského literárního kruhu v Praze.
Náruživá barva hudby a vetkané historické reminiscence
(t. j. píseň Svatý Václave, jež se v husitské písni na-
chází) líbila se lidem.

Píseň rychle se rozšířila a původ jejího vzniku
spolu se ztratil. Nejdříve zněla co husitská a konečně
byla husitskou. Moderní text rušil sice; avšak jak
mnoho národních písní nebylo během století tak přepra-
cováno, že ku konci ze starých slov ničehož nezbylo!
Když Liszt do Prahy přišel a husitskou píseň z 15.
století hrál, podařilo se jeho vlivu, že píseň ta pro
piano uspořádaná v Praze u J. Hoffmanna vyšla.

Jak už praveno, odebral se J. T. Krov r. 1831 do
Hollandska a byl v Amstrdamě engažován. Jak dlouho
tam prodlel, není nám známo; jisto však jest, že ještě
r. 1832 od tamtud rodičům svým do Nového Strašecí
psal. Okolo r. 1835 odebral se Krov do Londýna,
kdež vyučováním zpěvu se živil. I zde zpíval Krov,
ale jen v koncertech a získal si tím velké zásluhy,

že tam po prvé písňe od V. Tomáška a F. Schuberta zpíval. *) V Londýně seznámil se s největšími umělci, kteří si ho velice vážili. Mezi jinými byl také znám se slavným theoretikem a Čechem Rejchou, profesorem na konservatoriu Pařížském, s nímž také po česku hovořil.

Jedna nešťastná příhoda potkavši vlak, na němž se r. 1840 nacházel, účinkovala tak na jeho zdraví, že se od té doby slabonervým stal a se do lázni v Marienbergu nad Rýnem odebrati musel.

Uzdraviv se trochu, vrátil se na zpět do Londýna; avšak nezpíval již od té chvíle ani v koncertech, toliko vyučováním a někdy také komponováním se zanášeje. Z jeho žákyň slušno jmenovati lady Nightingale, jež v Krimské válce dozorství nad nemocnicemi v Krimu převzala a pak Lady Lovelace, dceru lorda Byrona. Co se jeho skladeb týče, nevyšlo jich mnoho tiskem. Roku 1832 složil v Amstrdamě, jak z jeho psaní na jeho máti od 28. září vysvitá, malou modlitbu pro orchestr, sopran, alt, tenor a bas, kterou učitel p. Pecharovi do Strašecího zaslati slíbil. Zdaž se skladba tato v Strašecím nachází, není nám povědomo. Dále složil píseň „Jaro“ v řeči české, německé a anglické; jest v Londýně u Duffa a Hodgsona tištěna. Píseň tuto poslal J. T. Krov r. 1851 svému příteli a soudruhu panu K. Strakatému, prvnímu bassistu u stavovského divadla do Prahy. Na této skladbě napsal vlastnoručně následující slova: „Skladatel, jehožto píseň „Těšme se blahou nadějí“ dle jmena z 15. století pochází, a jenž se přítomně ještě pod sluncem zdráv a vesel nachází, musel se též v tomtéž století naroditi. Nestávají se za našich časů divy, troje divy? Co tomu říkáte? He! he! he!“ V Londýně r. 1851 Josef Th. Krov, skladatel české znárodnělé písně: „Těšme se blahou nadějí!“ Mimo tyto vyšlo od něho šest anglických písní, které se však vám do rukou nedostaly.

Roku 1858 ochuravěl J. T. Krov opět a chtěje se uzdraviti, cestoval v září téhož roku z Londýna do Švýcar, kdež ho jeho přítel angličan Jiří Herbert, velký dilettant na cello a varhany v Claransu u jezera Genévského nemocného našel. Lékař i J. Herbert radili mu, by se do Nizzy odebral. I stalo se tak! Přišel do Nizzy, cítil malého ulehčení. Zde bavil se ještě v kruhu svých přátel, hraje výborná duetta na cello od Jana Šťastného se svým přítelem Herbertem, jenž jeho přednes kantilen dosti vynachváliti nemůže.

Na to slábnul Krov vždy více a více a nechtěl tomu věřiti, že by těžce nemocným byl. Z té příčiny

*) První vydání těchto písní v anglické řeči vyšlo s poznamenáním, že je J. T. Krov v koncertech zpíval.

nechtěl léků žádných užívati, tvrdě, že mu toliko pověřit Nizzejské neslouží. Proti radě veškerých jeho přátel odebral se J. T. Krov dne 27. února 1859 z Nizzy do Draguignanu ve Francii, kdež dne 1. března 1859 o 9 hodinách z rána ducha vypustil.

Svou závěť (kšaft) učinil J. T. Krov už v Nizze a ustanovil za vykonavatele své poslední vůle své přátele: Čecha Leop. Jansu, slovítného to houslistu v Londýně, pak Jiřího Herberta a jednoho doktora v Londýně. Krov zanechal po sobě 7000 liber šterlingů, což dle nynějšího kursu as 80.000 zl. stř. dělá. Svě veškeré jmění odkázal svým oběma bratřím v Novém Strašecí a jejich potomkům.

Krov byl, jak nám Herbert vypravoval, vzorem všech lidských ctností, muž vlídný, upřímný a laskavý. To dosvědčují též výroky pánů: doktora Lad. Riegra a J. Píška, kteří ho v Londýně navštívili.

Pokoj buď popeli jeho!

Část theoretická při vyučování na piano.

Podává Fr. Blažek.

(Pokračování.)

Jelikož nám nemožno tak hojných a rozdílných příkladů ku cvičení podati, doufám předce, že učňovi poněkud poslouží (zvláště k navedení a správnému vedení hlasů, pak seznámení se s rozličnými toninami, polohami akkordů a t. d.) doprovází-li progressivně pokračující bass s trojzvuky, začínaje n. př. jednou oktávovou, po druhé tercovou, po třetí kvintlovou polohu a hraje progressí ty ve všech toninách.

Začátek se může stát progressí, kdež bas sestupuje po tercích; neboť zde se naskytnou žákovi ty nejmenší obtíže, poněvadž z předešlého trojzvuku k následujícímu ostávají vždy dva tony ležet.

V tonině C bude progressí ta v bassu takto pokračovati:

Progressí v sestupujícím směru.

I. $\bar{c} a f d | h g e c | a f d g | c ||$

Vypracuje-li žák tuto progressí v několika toninách písemně a dovede-li ji z hlavy hráti v kterékoliv tonině a v kterékoliv poloze — napotom se podobným způsobem cvičí v doprovázení s trojzvuky následujících progressí:

II. Bas kráčí terci dolů a sekundu nahoru:

$\bar{c} a | h g | a f | g e | f d | g G | c ||$

III. Bas kráčí kvartu dolů a sekundu nahoru:

$\bar{c} g | a e | f c | d g | c ||$

IV. Pokračování basu záleží v sestupujících kvintách a vystupujících kvartách:

$c f | h e | a d | g G | c ||$

V. Nebo v sestupujících dvou tercích a vystupující kvartě:

$c a f | b g e | a f d | g G | c ||$

Progressí ve vystupujícím směru.

VI. Bas vystupuje kvartu nahoru a sestupuje terci dolů:

$c f | d g | e a | f g | c ||$

VII. Bas vystupuje kvintu nahoru a sestupuje kvartu dolů:

$c g | d a | e h | f c | g G | c ||$

VIII. Bas sestupuje terci dolů a kvartu vystupuje nahoru:

$c a | d h | e c | f d | g G | c ||$

Není pochybnosti, že pravidelným pokračováním basu a opětváním téhož motivu — snadno tyto progressí žákovi v paměti utkví, tak, že je lehce dovede v jiných toninách bez not hráti.

Pak mimo tyto progressí ať se učení také pokusí o sestavení basů a spojování trojzvuků a to v rozdílných taktích a rozdílných toninách, řídě se při tom podle udání následujících stupňů:

1. příklad: I. V. III. I. IV. V. VI. II. V. I.

2. „ I. VI. V. I. IV. II. V. I. III. IV. V. I.

3. „ I. III. IV. II. I. IV. V. I. IV. V. I.

4. „ I. IV. V. I. VI. III. IV. I. II. VII. V. I.

Chci-li na př. podle prvního příkladu utvořiti sobě bas z toniny C, budou tony jeho $c g e c f g a d g c$.

Podle stupňů druhého příkladu $c a g c f d g c e f g c$.

Podle stupňů třetího příkladu $c e f d c a g c f g c$.

Podle stupňů čtvrtého příkladu $c f g c a e f c d h g c$.

A tak podobným způsobem sestavíme sobě bas podle těchto stupňů ve všech ostatních toninách. *)

Převraty trojzvuku.

Již rozličnými polohami trojzvuku jsme se přesvědčili, že kterákoliv část akordu může v kterémkoliv vrchním hlase přicházeti. Avšak tato volnost se nevztahuje pouze na vrchní hlasy, ale i také nejnížší hlas (bas) může dle potřeby kromě původně základního tonu (fundamentálního tonu) kterýkoliv intervall, někdy terci, někdy zase kvintu z trojzvuku převzítí. **)

*) Nebo kdo se chce cvičit v transponování (přesazování) podle intervallů, ten ať považuje uvedené basy z toniny C co original a kráčí v basse jiných tonin v těch samých intervalech jako bas v tonině C.

**) Leží-li původně základní ton ve zpodu, nazýváme akord ten původní (fundamentální), přichází-li ale terce neb kvinta trojzvuku v basse, pak slove odvozeným akordem.

Takováto změna trojzvuku, kde klademe buďto terci neb kvintu na místo původně základního tonu, nazýváme převrat trojzvuku.

Těch samých prospěchů, které nám poskytuje rozličná poloha trojzvuku, dojdeme i také těmito převraty a změnami basu při jedné a té samé harmonii.

Co do zpěvu, dosáhneme v basu větší volnosti a rozmanitosti; nebo nejenom v tercích, kvartách, kvintách a sextách, ale i také v sekundách může bas neomezeně pokračovati.

(Pokračování.)

Z Bílé Církve v Banátě (Weisskirchen).

Láska k hudbě. — M. Nováček a jeho činnost. — Hudba kostelní. — Mužský zpěvácký spolek. — Městská kapella. — Nováčkovi chovanci. — Pianní skladba českých komponistův. — Nový záměr p. Nováčka.

Na Vaše vybidnutí sděluji Vám něco o zdejších hudebních poměrech. Jak známo, obývají zdejší město Srbové a Němci, kteří od několika let pro hudbu zajímají se počínají. U ženských více je vyvinut smysl pro hudbu a to zvláště pro piano, než u mužských. Že obyvatelstvo zdejší tomuto umění přáti počíná, jest zásluhou pana Martina Nováčka, zdejšího ředitele kůru, jenž svá hudební studia v Pražské varhanické škole s nejskvělejším prospěchem odbyl. Je to muž mladý, energický a horlivý, jenž zdejší bídny stav hudby značně pozvedl; neboť co pan M. Nováček úřad svůj nastoupil (v měsíci listopadu 1856), staly se tu v hudebních poměrech veliké změny. Před jeho příchodem byl vkus docela zkažen; nic u nás nebylo, a co bylo, nestálo za mnoho. Ze sil, které p. M. Nováček zde našel, slušno toliko osm mužských hlasů jmenovati, a tyto neměly téměř ponětí o zpěvu a škole. Hudby městské nestávalo a předc se měly mše dávatí. Co měl Nováček dělati? I byl nucen, o vojenskou hudbu žádati, by v chrámě spoluúčinkovala. Než rázný tento umělec dovedl si brzo pomoci. Přijal mladé žáky, cvičil je ve zpěvu, na housle a piano, a brzy byl s to, se svými silami kostelní skladby dávatí. Pod bývalým ředitelem kůru p. Maškem slyšeli jsme toliko mše Schiedermejerovy. Nováček seznámil nás se mšemi od Rob. Führera, V. Horáka, (F) Drobische (D) a t. d. a provozuje je správně a důstojně. Co se zdejšího mužského zpěváckého spolku týče, jehož stanovy teprv 1. května 1859 stvrzeny jsou, byl druhdy ve smutném stavu, ani deset údův nečítaje. P. M. Nováček přičinil se o to, by nových členův získal, a skutečně podařilo se mu, že spolek ten přes 20 dobrých a výdatných údův počítá.

Dle statut dává zpěvácký spolek dvě produkci v roce zdarma, by se u obecnstva zpěv stal oblíben a všeobecný, a dvě za vstupné k jistým dobročinným účelům, jsa městskou hudbou podporován. Ze skladeb, které zpěvácký spolek provozuje, dlužno uvést sbory od Mendelssohna, Reissigra, Zöllnera a časem srbské čtvero zpěvy. Značné zlepšení hudebních poměrů stalo se také tím, že na návrh p. ředitele kůru městská kapella se zřídila. Sestává z 12 členův na dechové nástroje hrajících. Při velkých slavnostech spojí se s nimi zdejší dilettanti a žáci Nováčkovi, a tak zvětšený orchestr důstojně instrumentální skladby provozuje.

Žáci pod vedením p. Nováčka dělají utěšené pokroky; z těchto uvedeme hlavně Ondř. J u r i é e, jenž v houslích, v klavíru i na varhanách vyniká, pak z děvčat sleč. B e d e k o v i c — L e n g s f e l d o v a. Z pianních skladeb slyšíme tu piecy pro piano od A. Dreyschocka, Schulhofa, Šimáka, (Mélancolie a Märchen am Spinnrad) a jiné komposice českých skladatelův, které od chovanců praecisně provedeny jsou. Jak doslycháme, bude p. Nováček nynější rok vyučovati zdarma cellu, kontrabasu a fagotu, by si sil pro kůr kostelní získal. Přejeme mu hojného zdaru!

x-x.

J a n Z a c h.

Novella ze života českého hudebníka.

(Dokončení.)

Kdož kdy poznal divoké bouře, jež nemocnou rozervívají jsoucnost šilencovu, raněné srdce kus po kusu životu od celku odtrhující, až holý jen mrak bývalé bytosti zbyde, jenž teprv utonutím v chladné lůžko země hledaného odpočinutí najde! —

Z tichého přístavu, bezpečen a v mysli pojištěn vydal se mnohý nešťastník na nebezpečné života moře, cíl krásný v dalekotech mu kynul, lazurové nebe důvěru budíc ven jej vyvádilo, zářící nad ním slunce šťastnou slibovalo cestu. Ale to nebe lhalo, a za tou jasnou slunečnou tváří klam se skrýval. Osud na plavce zničující zaměří šípy a zničující rány jeho u střed srdce udeřují! V srdce udeřují roztroskotující je, by se nikdy více ueucelilo!

Hříchu bych se dopustil, hdybych řekl, že tys byla zlým osudem mým, krásná Angelino! Vždyť nebylo tvoou vinou, že jsem se s tebou potkal — leč tvým neštěstím! Kdybys mne nikdy byla neuzřela, nikdy se ke mně nebyla přiblížila — což bys se šťastnou byla stala, neboť k štěstí a blahoslavenství jsi byla zrozená! — Ale takž ani tvá krása tě neochránila ani bohatství tvé! Vstoupilas v nešťastný okres můj a vír, ten samý vír, jenž všecko v sebe strhuje, co na blízku jeho se objeví,

onť pochoval i tebe v útoň svou, z níž není vyvážnutí, ni osvobození více!

Takto jasným zřetelným hlasem sám k sobě mluvil Zach, jako zázrakem na chvilku procítнув z divých zimních snů, v něž na dlouhý čas byl upadl. Bylať se s ním od těch dob, co s neznámým starcem na pohřbu se potkal, zase veliká změna stala, a nemoc jeho nový převrat vzala. Domů se vrátiv, tak slabým se pocítil, že na nohou se udržeti nemohl. Ulehnuv tedy na lože nevstal více. Jediný knížecí lékař ho navštěvoval, jinak si žádný nevšimnul opuštěného umělce. V neštěstí, v nemoci člověka teprv z úplna poznati lze, jak samoten jest na světě! Ale Zach to nepocítil. Říše snů ho obklopila, opravdivost docela pomíjela před zrakama jeho. Od času k času měl několik jasných okamžení ale zřídka a jen na krátce. V takovéto jedné chvíli se také dověděl, že hraběnká Angelina žije ale — nešťastně. Manžel její, ten mladý nevýslovně ji milovavší muž, který tolikerých obětí přinesl a tolikerých nesnází podstoupil, aby lásku její získal, jako by byl po sňatku teprv poznal, že se povahy jejich k sobě nehodí, brzo ochlazovati počal a zase k jiným stranám se obracel. Nyní teprv se přesvědčoval, že ta láska jeho byla jen hravé capriccio blouznivé mysli, že vešker půvab její jen v pouhém dobrodružství ležel. Stal se žárlivým na bývalého milence manželky své. Napadlo mu, jak podivné to předce, že Angelina, jenž pro vítězství, jež nad sokem na divadle vydobyl, tak bezohledně a rychle se k němu obrátila a cit svůj změnivší i svazek přetrhla, o němž se domnívati bylo, že užším byl než nynějšímu manželci milo. — Napadl mu konečně i Zach, a počal nedůvěřovati tomu nejasnému poměru.

„Možná-li, aby ten člověk se zbláznil pro pouhou povrchní známost?“ — pomyslíl sobě. — „Pravdě-li podobněji není, že spíše z nevěry její zšílenil! Opustila jej a vrhla se v náruč zpěváka, jakož toho na potom pro mne pozůstavila!“

Tak marnými myšlenkami zprv sám sebe znepokojoval Bembo, napotom i manželku svou výčitkami tupíc. Netřeba mu však bylo dlouhých rozbírání. Angelina brzo prohlídla srdce jeho a opustila muže, s jehož ochladlou láskou ji nelze bylo se spokojiti. Rozešli se v tichosti, jakž na osoby vyššího stavu sluší, jejichž hlavní čísla leží ve spůsobech, jakýmiž se světu představují. Bembo se vrhl v požívání života, Angelina žila o samotě, svým myšlenkám hudbě a zpěvu. Vyhýbala se společností, starým a novým známostem. Náhoda ji svedla se starečkem, s nímž v Paříži v jednom domě bytovala. Došla mezi nimi brzo řeč na Mohuč, kde stařec měl dceru, a jelikož někdy dosti nepatrný předmět střediskem se stává, v němž zájmy rozličných lidí

se sbíhají a tedy i spojídlem těchto, tudy se i stalo, že stařeček a Angelina vždy úžeji a důvěrněji k sobě se měli. Seznámila jej s celým svým osudem, se vším neštěstím svým. On zase jako k děcku se k ní naklonil a když o úmrtí své dcery zvěděl, pravil: Jest mi snadněji nésti neštěstí své, neboť mi přichází jako by osud mi Vámi Angelino dceru svou aspoň potud nahražoval, pokud Vy mně osamělému starci důvěru a přátelství své uchováte.

Angelina se pocitovala tak osamělou a opuštěnou, že zkušený mírný stařec, jenž dávno již na poklesky mladistvého věku se postavil, jí byl právě starým důvěrníkem ba učitelem v poznáních života a druhým téměř otcem.

Žádala jej, by se brzo zase navrátil a v Mohuči neopominul poptati se na ubohého Zacha.

Dopisem obdrženým se probudily v ní všechny zpomínky na dny, jež v Mohuči byla prožila, a nejživěji ze všech na nešťastného umělce. Nyní, kde její vlastní srdce v klamu se zlomilo, bolestnou, nezhojitelnou ránou krvácející, nyní i živěji a pravdivěji pochopovala trápení nebohého šilence. Nenapadlo jí ani, že zárodek nemoce jeho už dávno v něm samém ležel, že nešťastná láska jen probudila dřímající v něm neduh, ne však jej způsobila. Přičítala sobě vinu neštěstí toho muže a přemítala v dálce a po letech odloučení o nějakém poměru mezi ní a Zachem. Napadlo jí, jak ohromná, jak nesmírná to musí býti láska, jež člověka až v šílenství vžene, a jak blahý, uspokojující to pocit pro ženu s takovým ohněm býti milovánu! A může-li něčeho vyššího státi v celém životě lidském nad takovouto horoucnost? — pomýšlela dále.

„Zda-li bych nebyla šťastnější v objetí muže, jehož celá bytnost po mé přízni práhne, zdali by chladné mé srdce plamenem jeho se bylo nerozehřálo, zdali bych se od něho milovati byla nenaučila? Což na tom, že poměry životné daleko od sebe nás stavily? Láska vyrovná vše! Byliť bychom se mohli odstraniti někam, kde lidé nás neznají, kde okolnosti naše nic neplatí a byli bychom šťastně žili!“

Čím více na to pomýšlela, tím nepokojnější se stala duše její. Konečně jí napadlo, že jí vlastně nic nepřekáží v tom, aby se do Mohuče odebrala a sama se přesvědčila, žádné-li pomoci už není uhonému umělci.

A myšlenka její se stala skutkem. Objednala si povoz a nešetřila peněz, by rychlostí větru cestu odbyvala.

Byl mlhavý, pochmurný večer, když do Mohuče došla. V oknách už všady svítily, neboť už bylo pozdě na jeseni a den velkrátký. Angelina nečekala, až vůz po špatné dlažbě a při nejistém osvětlení v ustanoveném hostinci se zastaví. Vystoupila a šla ku příbytku

otcovského starce do známého Volfovic domu. Avšak starce tam nenašla. Pravili jí, že šel navštívit nemocného. Kohož to jiného nežli Zacha? pomyslila sobě a dala se k tomuto uvésti.

Podivné věci si celou cestou představovala. „On mne pozná, bude mu ulehčeno, a snad — žije!“
A skutečně on ještě žil!

Tam na loži se nacházel — ruce maje sepiaté; oči jeho jak obyčejně na stropě byly ulpěly. Výraz tvárnosti jeho byl tichý a mírný, mírnější a příjemnější než po leta před tím, jakož i čelo jasnější. Kolem úst pohrával úsměv a bylo to vůbec vzezření jako v básnickém nadšení. I ty líce ruměncem zahorely, ovšem jen zimničným. U hlavy lože stál stolek, na stolku stál černý kříž u prostřed dvou hořících svíci. Vážný kněz seděl u stolku. U nohou lože známý náš stařeček, mezi oběma stál lékař a pozoroval nemocného, na němžto i zraky obou druhých spočívaly. Jinak hluboké ticho v komnatě — jen hodiny na zdi znamenaly, že čas se nezastaví, byť i běh milionů životů se zastavil! — A zde skutečně dobíhal jeden život, zastavoval se jeden proud myšlenek a činění, trápení a klamův!

Ejhle — ještě pohyboval ústy; — modlil se po šepmo.

Ale ústa jeho brzo hbitěji se pohybovati počala, oči se vyjasnily nestále sem tam těkající, prsa vůči-hledě tížeji ale výše se dmula, — konečně šepot tichý hlasem se oživil a Zach mluvití počal:

„V hlubokém údolí jsem seděl tmou obkliččen. Zrakové moji byli těžkým stínem zastřeni ale sluch byl živý a pojímal ony divé nápěvy, jež vychřící noční ze všech stran ke mně zavívaly! — Ach! jaké to zvěsty zvukové! Jaké to poklady, dosti hojné, by veškeré lidstvo se jimi obohatilo! Nelze mi však bylo schytati je všechny; — odcházely jak přišly, nedavše se udržeti. — Byla tma, hrozná tma! — Jen jedinký světla kmit, kdyby se byl octnul na blízku mém — byl bych je byl schytil — všechny, všechny! — Ah — tu zabřesklo! vysoko, vysoko nade mnou! Vzešla hvězda nad život můj — krásná hvězda — ale vzdálená — hle, nedostížitelná! Vzešla — a skryla se zase odejmouc mi všecku naději, že bude den! Vizte tamo — tamo svítí zase — sklání se dolů, blíží se ke mně! ó pojď, osvitiž mne! Očekával jsem tě dlouho — marně — marně — nyní už pozdě! Sestupuješ ke mně, ale podemnou už půda klesá — klesá níž a níž — nedosáhnu tě více, klesám hloub a hloub — tamť hrob! O Angelino! —“

Umlknul — a srdce tlouci přestalo v té chvíli, zlehounka se dvěře otevřely a Angelina do šeré tiché komnaty vstoupila.

F E U I L L E T O N .

Z Prahy.

Novoměstské divadlo. Dne 3. t. m. dávala se opera „Hernani“ ve 4 dějstvích od F. M. Piave, hudba od J. Verdiho. Děj této opery, který padá do roku 1519, jest následující: V divokém lese hor Arragonských dlí při veselém zpěvu rota loupežnická a vítá blízkého se vůdce svého Hernani, děkuje jim za oddanost a prose je zároveň o stálou pomoc k odvedení Elvíry, kterouž miluje. Nastane proměna. V pokoji, zámku Dona Ruy Gomez zpomíná si Elvíra na svého milence Hernaniho, s nímž prehnout sobě umínila, an král Karel V. s Johanou vstoupí do komnaty. Karel vyzná Elvíře lásku svou, kterouž ona zamítne. Král snaží se neustále ji přemluvit, by opovrhla loupežníkem, avšak Elvíra chopí se dýky a chce sobě vzít život, pak-li se neodstraní. Král volá o pomoc; Hernani prudce vrazí do pokoje a uztev nenáviděného krále na souboj jej zve. Karel nechce se býti s loupežníkem i daruje mu život, pakli prehne; Hernani váhá. V tom vejde Don Ruy Gomez de Silva a chce pomstít mečem své neznámé protivníky, an Lago přítomnost královu oznamuje. Král se jim dá poznat, všichni se zděsí a prosí o milost, kterouž i obdrží. (I. dějství.) Vidíme jinou komnatu v témž paláci. Silva rozkazuje Jagovi, by uvedl přichozího poutníka. Hernani žádá o pohostinnost, kterouž jemu Silva slíbí. V tom přichází Elvíra. Silva představuje ji neznámému poutníku co svou nevěstu. Hernani shodiv se sebe šat poutnický, skládá své žití v ruce Silvovy, avšak jemu svatá pohostinnost, kterouž nikterak rušiti nechce a odejde se svými zbrojnoši každý východ ze zámku zamezit. Hernani zůstane sám s Elvírou a vytýká jí nevěru. Elvíra osvědčí svou lásku k němu. Vraccující se Silva uzří je a zuří vztekem, an Lago příchod králův oznamuje. Silva poroučí otevřít bránu. Hernani chce, by jej vydal králi, ale Silva poroučí mu odejít. Král Karel V. vstoupí, rozkáže Silvovi vydat vůdce povstalců Hernaniho, což však tento zamítne, nechtě rušiti svatý slib pohostinnosti. Karel rozkáže svým vojínům prohlédati hrad a zajmouti loupežníka, an Elvíra zaň o milost prosí. Silva nechce se podat rozkazu královu, až panovník ukončí spor odvedením Elvíry. Hernani vejde k osamotnělému Silvovi, kterýž jej k souboji vyzívá. Loupežník nechtě se potýkat se starcem, který mu život zachoval, moc nad svým žitím mu podává, prose jej zároveň, by mu dovolil ještě jednou spatřit Elvíru. Silva vyjeví mu nemožnost poslední prosby, načež Hernani krále co podvodníka a milence Elvíry Silvovi vylicí. Silva vztekem pojat chce se pomstít na králi Hernanim, prosí jej, by jemu přepustil vykonání pomsty, avšak Silva opovrhne prosbou jeho, chtě jej sám ještě dříve zavraždit. Hernani nepřestává prosit, až Silva spolehnuv se na etné slovo jeho, mu tento odvážný úkol postoupí. Loupežník sejme s krku roh a dýku, a podá je Silvovi se slovy: „Až první ton z této trubky vyrve dech tvůj, zavraždím se touto dýkou!“ — Hernani odpřísáhnuv Silvovi věrné vyplnění přísahy, odejde. (II. dějství.) Do hrobky královské v Cáchách vstupuje Karel V. s Riccardem, který mu oznamuje shromáždění spolku, jenž má zvoliti římského císaře. Karel ustanoviv Riccardimu znamení, kterýmž tento volbu jeho za císaře římského zvěstuje, po-

roucí jemu zároveň sem přivesti Elvíru. Na to každý jinou stranou odejde. Nyní vstupuje sem sbor spiklenců, majíce v čele Silvu a Hernaniho. Silva představí jim loupežníka co mstitele, kterémuž tito přísahu věrnosti skládají. V tom však přichází vyvolený císař římský Karel V., z druhé strany pak Riccardo s Elvírou, jsouce provázeni vlastními vasaly, kteří novému císaři klenoty říšské podávají. Karel určí spiklencům smrt, avšak Elvíra na kolenu u něho milost vyprosí. Císař spojiv Hernaniho s Elvírou, odchází se svým komonstvem. (III. dějství.) Děj této opery končí v zámku Hernaniho v Saragose. Hlučný ples jest již ukončen, když Hernani s Elvírou v komnatu vcházejí, slibující sobě stálou nerozlučitelnou lásku. Avšak Hernani spatří blízkí se postavu Silvovu. Elvíra odkvapí na příkaz milencův i on sám chce prehnout, ale Silva zastoupiv Hernanimu cestu, dýku mu podává, jíž se při prvním zvuku rohu zavraždit má. Hernani úpí o milost, avšak mstivý Silva neslyší prosbu jeho, doléhaje naň o vyplnění přísahy. I Elvíra vrhne se před ním na kolena, prosíc o milost za svého milence. Silvu však neopustí pekelná msta. Hernani uchopí dýku a zavraždí se. Elvíra sklesne mrtva na zsinalé tělo jeho. (IV. dějství.) — Text této opery je dle truchlohry V. Hugona zpracován. V hudbě této ukazuje se větší pilnost a sloh, jelikož skladatel docela na italské půdě stojí a nic více podati nechce, než co dáti může. Velká arie Elvíry v této opere je okloublej pro zpěvačku velmi vděčný hudební kus, jenž všestranného uznání došel. V této opere vystoupil pan Bignio od národního divadla z Peště co Hernani poprvé pohostinsku a vynikl svým krásným, výdatým a ohebným barytonovým hlasem, svou dobrou školou, povážlivým přednesem a pěknou hrou. — Dne 5. t. m. vystoupil týž umělec v opere „Nocleh v Granadě“ od C. Kreutzera co myslivec a osvědčil všechny přednosti, které jsme svrchu uvedli. — Pan Bignio došel za výtečné provedení své úlohy velké pochvaly a hřmotného potlesku. — Dnes 10. bude se dávat „Troubadour“ (p. Bignio); ve čtvrtek „Giralda“; v sobotu „Veselé ženy Windsorské.“ Bžk.

— Pan F. Hynek, Pražan a žák pana kapelníka Jos. Nesvadby, dostal se za barytonistu do Stuttgartu.

— Náš pěvec pan J. L. Lukes zpívav pohostinsku v Hanovru, odjel do Brunšviku, kdež se rozstonal.

— Slečna Anežka Jakobsohnova, žákyně Pražského konservatoria, kterážto poslední čas u kapelníka pana Fr. Škroupa ve zpěvu se zdokonalila, jest u divadla v Štětíně engažována.

— Pan Kolečovský, absolvovaný žák zdejšího konservatoria a bratr p. Zik. Kolečovského, ředitele Žofínské akademie obdržel kapelnické místo nad dvěma pluky v Rusi.

— Náš krajan pan Antonín Benevic koncertoval v belgickém městečku Dinantu ku prospěchu chudých se skvělým výsledkem. Jak tamější noviny piší, elektrisoval Benevic svým cituplným přednesem obecenstvo, a čítají ho k nejznamenitějším virtuosům.

— Ačkoliv se před otevřením školního běhu u spolku k zvelebení hudby vojenské dostatečný počet žáků při-

hlásil, přijal by se přede nějaký počet takých chovanců, kteří již v hudební vědě a v zacházení známých dechových nástrojů pokročili. Taci obdrželi by hned přídavek a vyznamenání.

— Uprázdňené místo chorregentské u sv. Mikuláše na Malé Straně udělila zdejší městská rada panu Albínu Maškovi, řediteli kůru v chrámu Týnském. Zasloužilý pan Václav Horák stal se ředitelem kůru v Týně a pan Jan Holoubek obdržel ředitelsví kůru u sv. Vojtěcha po panu Horákovi.

— Mladý pianista Oldřich Škroup, syn zasloužilého kapelníka pana Fr. Škroupa zemřel jak se dovídáme na sv. Václava dne 28. září t. r. ve Lhoticích u svého strýce pana Kameše. Účinkoval v Humpolci na vybidnutí důstojného pana vikáře p. Sekouška v koncertě ku prospěchu vystavení nových varhan, kdež brilliantní kvapík od W. Kuhe a variace na smuteční valčík od Černého s úspěchem přednášel. Průvod pohřbu vedl pan vikář Sekoušek, a mimo jiné assistoval též farář ze Senožat p. P. Isfried. Oldřich byl žákem p. J. Jiráka.

— Našemu krajanu, panu Hynku Vojáčkovi, zdatnému skladateli v Petrohradě dostalo se zvláštní cti. K slavnosti plnoletosti císařského prince a nástupce zasláno bylo od rozličných skladatelův 15 ouvertur, z nichžto dvě přijmuty byly. A z těchto dvou náleží jedna panu Hynku Vojáčkovi, jenž ji osobně bez pochyby v divadle dne 20. září řiditi bude. Týž skladatel provozoval již v loni jednu ouverturu, kteráž velké sensací zbudila, a druhý den na to, když divadlo popelem lehlo, také shořela. Páně Vojáčkovo desílihlasé offertorium (2 soprany, 3 alty, 2 tenory a 3 basy) dávalo se v katolickém chrámě v Petrohradě a zbudilo hluboký dojem.

Literatura hudební. Nákladem zdejšího činného musikálního obchodnictví Kristofa a Kuhé vyšlo několik salonních skladeb pro piano, které zde uvedeny budtež: Frühlingsblumen, improvisací pro piano od K. Gerbera, op. 8, jest pěkná skladba, kteráž však v první části velice na Chopinovu nocturnu (as) upomíná. Druhá část je původní a zdařilá. Celá pieča, již pokročilým pianistům poručujeme, je obratně zpracována a stojí 66 nov. kr. Polka de Concert od Ant. Prokše, žáka zdejšího konservatoria, je brilliantní pieča s pěknou, avšak na operu „Indru“ se zakládající melodií; střídavost modulatorní není velká; avšak rytmus jarý. Pieča tato vkusně přednášena, nemine se účinku. Stojí 80 kr. nov. Chanson sans paroles a Mazurka od F. Neumanna (op. 5) mají přiměřené melodie; první upomíná na mělký sloh Ch. Vossá, mazurka má živý rytmus a vyhoví skromným požadavkům. Každá jednotlivá stojí 42 kr. nov. La Gracieuse, polka-mazurka od Fr. Kavana (op. 20) svědčí o vzdělaném a obratném skladateli. Výrazný rytmus, zdařilá melodie a dobré zpracování poručují tuto skladbu pianistům, kteří si na zevnější účinek a pěkný efekt zakládají. Celá pieča je co do zosnování okrouhlá. Cena jest velmi levná (66 kr. nov.) a úprava zevnější vkusná. Sonata pro piano od A. J. Novotného je velmi utěšená kompozice ve slohu W. A. Mozarta. P. Novotný, ředitel hudebního ústavu v Budějovicích podal nám skladbu pro začátečníky, kteří ještě úplnou oktávu vzíti nemohou, a provedl co do formy a

co do slohu, výtečně svou úlohu. Co se vývinu technické sběhlosti týče, je skladba tato zvláště hodna vřelého odporoučení. Skladba tato stojí 80 nov. kr. a je 3 hudební archy silná. Všechny tyto piecy možná též u Rob. Veita v Praze dostati.

— Právě vyšla od zdatného skladatele pana Bed. Šimáka nákladem synů Schotta v Mohuči (Mainz) pěkná idylla pro piano (op. 14), jižto u R. Veita a ve všech musikálních obchodnictvích za 70 nov. kr. dostati možná. Zevrubněji promluvíme o ní přistě.

(P. Z.) Z Jaroměře. (Nové varhany.) V sobotu dne 24. září přijímaly se nové varhany, v děkan- ském chrámě od pana Karla Vocelky vystavené. Soudcové byli přítomni c. k. krajský inženýrský asistent, pak městská rada co patron a pan Josef Krejčí, ředitel varhanické školy v Praze. Zkouška trvala úplně dvě hodiny a podala důkazu, že pan K. Vocelka své úloze dokonale dostal. Při plném stroji vyznačují se varhany tyto silným avšak nikoliv křiklavým tonem, co zatím jednotlivé hlasy veskrz se svým charakterem se srovnávají. Z 22ti znějících rejstříkův nachází se jich 10 v hlavním manuali, 7 ve vrchním manuali a 5 v pedálu. Větší část jemných hlasů je však ve vrchním manuali. Mimo to je stroj opatřen manuálním a pedálním spínadlem (Koppel), jež dle novějšího způsobu staveno jsouc, mezi nejrychlejší hrou taženo býti může. Tímto přístrojem, jmenovitě ale v Čechách ještě zřídka užívaným pedálním spínadlem získá stroj sílu a eleganci tonu. Též v čistě gothickém slohu stavené a dle ideí znamenitého varhanáře Bukova vyvedené varhaní pouzdro může se zdařilým nazvati, a slouží našemu krásnému starodůstojnému chrámu k zvláštní okrase. Veškeré výlohy za stavbu a postavení varhan obnášejí 3414 zl. stř. Dne 23. září byly tyto varhany slavně zasvěceny, při čemž pan ředitel Jos. Krejčí mistrnou hrou nás okouznil. K tomuto zasvěcení dostavilo se mnoho hostů na mnoho mil z okolí.

Dražďany. Kapelník Reissiger dán jest na odpočinutí. Místo jeho nastoupí prý Abt z Brunšvíku.

Frankfurt n. M. Ku konci září dávala se tu krásná Mehulova opera „Josef v Egyptě“, v níž po dlouhé nemoci vystoupil výtečný p. Dettmer co „Jakub“ a sleč. Mina Medalova co „Benjamin.“ Ku konci 3. dějství hned po výjevu „kletby“ ochuravěl pan Dettmer tak, že z jeviště odveden býti musel. Sleč. Medalova, která se tu miláčkem obecnstva stala, zobrazila co do hry i co do zpěvu výborně Benjaminá.

Freyburg. Pan Martin Hrubý, Čech vystoupil v „Čarostřelci“ co poustevník a došel pochvaly.

Hannover. V Mozartových operách „Don Juan“ a „Kouzelná flétna“ vystoupili pohostinsku dva tenoristé za náhradu za p. Bernarda. Pan L. Lukes co Don Ottavio a p. Seyfert ze Šverína co Tamino. První umělec, jak z dopisu „Recensionen“ vysvítá, odporučil se zajímavou osobností, utěšenou a živou hrou, a jeho přednes svědčil beze všeho odporu o hudebním talentu; jeho hlasu však, a když toho pomíneme, že silně barvitost hrdelního tonu na sobě nese, chybí dostatečná síla. Porov-

nají-li se přednosti a vady umělců, zaslouhuje nepochybně p. Lukes přednost před Seyfertem.

K e h l. (V Badensku.) V neděli dne 18. září provozovala vojenská hudební kapela c. k. pěšího pluku „Benedek“ před zdejší radnicí několik instrumentálních skladeb za příčinou laskavého přijetí, kteréž se rekovským vojínům z Francie se vracejícím od zdejších obyvatelů dostalo. Mnoho Štrassburgských zavítalo za tou příčinou k nám, mezi jinými také generálové de Courtigis a Castagny. Výborné hudbě dostalo se odevšad zasloužilého uznání.

Lipsko. Dne 2. odbyval se tu první koncert v Gewandhausu, v němž ouvertura k „Euryanté“ od K. M. Webra a symfonie C od Schuberta přesně provedeny byly. Pan Alex. Dreyschock přednášel svou ukolébavku elegantně a líbezně jako vše co pod své prsty dostane, a koncert pro piano C-moll od L. Beethovena s neslýchaným úspěchem. Sleč. Ida Dannemannova zpívala koncertní arii od Mendelssohna a vynikla svým zvucným hlasem.

Pavia. C. k. dvorní rakouští zpěváci, tenorista Bettini a virtuos na housle A. Bazzini, jenž také v Praze koncertoval, uspořádali, když tu J. M. král Sardinský, Viktor Emanuel prodléval, koncert, při němž také slečna H. Weisseova zpívala. Oba umělci došli velké pochvaly.

P e š t. Brožurka Lisztova „Des Bohémiens et de leur musique en Hongrie“ (Cigáni a jejich hudba v Uhřích), kteroužto Liszt všechny Maďary proti sobě popudil, anto v ní Maďarům národní hudbu upírá, vyjde nyní v maďarském překladu od Szekelyho u Haeckenasta. V několika dnech vyjde nová brožurka proti Lisztovi od houslisty rytíře z Adelburgu, k nížto výtečný kritik Hake předmluvu napsal.

P a ř í ž. O vystoupení Krakovanky paní Westwaliczové v zdejší velké operě píše znamenitý kritik Scudo takto: Paní Westwaliczová, rodem Polka, je osoba pěkného a vznešeného vzrůstu, která podává obraz, jak asi vypadaly Amazonky v dávných heroických časech. Umělkyně tato je asi 25 let stará a jak Italčan říká: nel mezzo camin della sua vita (v polovici běhu svého života); má hlas kontraaltový a dosti rozsáhlý; v nízkých tónech schází mu svěžesti a hlaholu; ale hraje výborně, vyslovuje dokonale, zpívá s citem a s lehkostí, a v některých výjevech, jmenovitě v 4 dějstvích „Romea a Julie“ je uchvacující. — Týž výrok potvrzuje též výtečný kritik Hequet, dodávaje, že jediná vada paní Westwaliczové jest, že má až příliš silný hlas, kterým se snaží zbuzovat raději úžasu, než rozněcovat obecnost; ale jest tak krásná, jakou zřídka lze nalezt, a v úloze „Romea“ byla okouzující. Podle jeho zdání nebylo od času panny Georgesové krásou slyšnoucí takové majestátní podoby, jako paní Westwaliczová; toliko že panna Georgesova byla krásy řecké, kdežto paní Westwaliczová je krásy slovanské. Zbroj, kterou tato umělkyně co „Romeo“ měla, stála 16.000 franků; byla z hliníku (aluminium) zhotovena. — G. Meyerbeer slíbil jednotě k slavnosti Schillerově

složiti pochod a uvésti jednu kantatu do hudby. Též Štefan Heller, znamenitý skladatel pro piano slíbil jí slavnostní kantatu od L. Pfaua do hudby uvésti.

V í d e ň. Neunavné sestry Ferniovy, houslistky, zamýšlí v polovici října v divadle „An der Wien“ cyklus koncertů uspořádati. — Ruský skladatel pan Lazarev uspořádá v neděli dne 9. t. m. ku prospěchu chudých zdejších ve velkém redutním sále velký vokální a instrumentální koncert, v němžto se skladby v duchu a charakteru Slovanů psané provozovati budou: 1. Smrt Holoferna (ouvertura). 2. Pozdravení Anglicku pro 1 hlas s průvodem piana a 2 cell. 3. S Bohem Neapoli! pro 2 housle s průvodem piana. 4. Loučení se vojína se svou vlastí. V druhém oddělení: 1. Stvoření světa, oratorium provedené od orchestru. 2. Miserere (Rossinimu věnované) s průvodem piana a 2 cell. Mezi prvním a druhým oddělením: Úmrtní hymna Čerkesů před bitvou s Rusy, dramatická kantata, věnovaná J. M. císaři Ruskému Alexandru II. Osoby: J. Šamyl, hlava Čerkesů, proveden od p. Lazareva. — Chor Čerkesů a ruských vojáků, proveden od choristů a velkého orchestru. Program: Largo: Svítání — Allegro — Briosso; Ruch v táboru Čerkesů — A tempo di Marcia: Přibližování se ruských oddílů vojska. — Andante, Largo, Alegretto, Andantino, Maestoso etc. Úmrtní hymna J. Šamyla, vůdce Čerkesů a Miridů, ježto jsou hotovi k smrti — Allegro a tempo di Marcia: Píseň útoku ruských vojáků. Bitva. Program téhož koncertu je zajisté velmi romantický a slibuje zvláštní zábavu.

Dur a moll.

(J. B. Lully). Jak známo, byl J. B. Lully bůžkem a až do času Gluckova hrdinou francouzského operního jeviště. Náhle na zánět onemocněv, dal si, když ho už sami lékaři osudu zanechali, zpovědníka k sobě zavolat. Bez srdečného pokání žádně rozhřešení; bez oběti žádně srdečné pokání — byl výsledek řeči duchovního. Jáť lituji všeho; což pak mám činiti? tážal se Lully. „Čím jste hřešil, musíte obětovat. S operami jste hověl hříchu. Spalte před mýma očima své nejnovější práce!“ Žalostně pohlédl Lully k své písárně; kynul, anto kněz se k tomu neměl, by mu rozhřešení dal; otevřely se dvěře a našla se tam nejnovější opera „Achilles a Polixena“ I jest hned do ohně vržena a skladatel obdržel rozhřešení. Když byl kněz odešel, vstoupil k němu mladý princ. „Jak? Vy jste prý svou novou operu do ohně uvrhl!“ — „Pst, pravil polomrtvý Lully; byly to jen hlasy, tamto leží partitura!“

(Bedřich druhý a kantor). Bedřich II. prodlévaje v poslední slezské válce v malé vesničce, procházel se k večeru po pokoji, který při zemi ležel, na flétnu fantasujíc a pozoroval, že místní učitel ve svátečním oděvu u okna naslouchá, a se ke zdi co možná nejvíce přitlačuje, by pozorován nebyl. Král otevřel okno: „Co chce zde?“ Až k smrti uleknut koktal ubohý muž: Jeho — kra-lov-ská Mi-losti — Nejponíženější služebník — jsem velký milovník hudby — tuť nemohl jsem pudu odolati — — „Nuže, tedy zůstal stát!“ řekl král a otevřel obě půle okna, a hrál ještě hodnou chvíli. Poctivý stařec, jenž dobrou hudbu ani přívětivou blahosklonnost od vznešených osob neočekával, poslouchal se zanícením. Konečně odložil král flétnu a chtěl okno zavřít. S překvapeným zanícením zvolal stařec: Ne, Vaše Milosti, to jsem předc od Vás neočekával!

L i s t á r n a. Panu J. M. ve Sv.: Račte pokračovat. Panu D. v Krakově.: Mohu se na něco těšit?